

Kürt Halkı Kendi Devletini Kurmayı Neden Hala Başarabilmiş Değildir?

Kürt Halkı yüzyıllardır vermekte olduğu var olma mücadelesiyle ulusal, insanî ve medeni özgürlükler doğrultusunda onuruyla yaşama mücadelesinden ve işgale karşı yürüttüğü savaşıardan dolayı acı çekmektedir. Pek çok yerdeki Kürt bireylerinin yaşantıları köleliği andırmaktadır; hatta daha da kötü durumdadırlar çünkü köleler hiç olmazsa adlandırılmış durumdadırlar, fakat bir Kürt anayurdu olan Kürdistan'da bile bir Kürt olarak tarif edilme hakkından yoksundur. Güney Kürdistan'ın BAAS diktatörlüğünden özgürleştirilmesinden sonra bile buradaki insanlar kendilerinin Kürt olduğunu beyan eden birer kimliğe sahip değillerdir; Süleymaniye ve Hewler'de verilen pasaportlar Kürtçe değil Arapça hazırlanmaktadır ve sahibinin Iraklı olduğunu söylemektedirler. İngiltere'de kediler ve köpekler bile kedi ya da köpek olduklarını dile getiren boyunluklar taşırlarken Kürtler henüz bu seviyeye bile gelebilmiş değillerdir.

Bu durum Kürdistan'ı işgal etmekte olan ülkelerin Kürtleri kendi devletlerini kurma hakkını talep etme kapasitesinden yoksun bırakma yönündeki derin çalışmalarından kaynaklanmaktadır. Bunu, Kürtlerin zaman ve enerjilerini tali konulara kaydırmak suretiyle gerçekleştirmişlerdir. Örneğin Kuzey Kürdistan'daki 20 milyon Kürt'ün zamanını işgal eden olgu Sayın Abdullah Öcalan'ın tutukluluk haline son verilmesi meselesi olmaktadır ve görünen o ki bu ancak o öldükten sonra olacak bir şeydir. Aynı şekilde Batı Kürdistan'daki Kürtler ise yarım yüzyıldır yoksun bırakılmış oldukları ve bir yarım yüzyıl daha böyle sürecekmış gibi görünen Suriye uyrukluğ u konusunda eski konumlarını geri elde etme konusuy la oyalanmaktadır. Güney Kürdistan'daki Kürtler ise büyük çoğunlukla Irak Anayasası'nın 140'ıncı maddesi ile meşgul edilmektedirler. Doğu Kürdistan'da ise Ahmedî Nejad'a karşı olmak ve belki de daha diktatör bir yapıda olacak bir başka Başkan talep etmekle oyalanırlar. Gerçekte bunlar Kürt halkını asıl amacından uzaklaştırmak üzere titizlikle hazırlanmış planlardır. Sözü edilen asıl amaç ise Öcalan'ın değil, Kürdistan'ın özgürlüğüdür; Suriye uyrukluğunu değil, Kürt uyrukluğunu talep etmektir; 140'ıncı maddeyle uğraşmak değil, Sevr Anlaşması'nın 64'üncü maddesini yürürlüğe sokmaya çalışmaktır ve son olarak Kürdistan'da Kürtlerin egemenliğini inşa etmek üzere çalışmaktır, yoksa Ahmedî Nejad'ın ya da bir başkasının egemenliğini değil. Kürt Halkının enerjisinin böylesi konularla harcanması Kürt Halkının geleceği ve ulusal güvenliği açısından korkunç sonuçlar doğurmaktadır, çünkü bu şekilde harcanan zaman Kürtleri sonu gelmez bir kısır döngünün kurbanları haline getirmektedir.

Açıkça ortadadır ki özellikle Kürdistan'ı işgal etmekte olan ülkelerin uluslararası ve bölgesel politikaları bir Kürt devletinin oluşumuna hep karşıydı ve karşıdır; fakat Kürtlerin bir Kürt devleti kurmaya yönelik mücadeleleri bu büyük düşmanlığa karşın artılarıyla eksileriyle sürmektedir. Mücadele Kürdistan'ın bütün parçalarında vuku bulan büyük Kürt ayaklanmaları (Baban Prenslığı Ayaklanması, Behdinan Prenslığı Ayaklanması, Botan Prenslığı Ayaklanması, Şeyh Ubeydullah Nehri Ayaklanması, İsmail Ağa Şıkaki Ayaklanması, İbrahim Paşa Milli Ayaklanması, Şeyh Said Ayaklanması, Barzan Ayaklanması vs.) içerisinde maddileşmiştir. Bu ayaklanma ve devrim girişimlerinin kimileri Kürdistan'ın çeşitli yerlerinde çeşitli devletler kurmayı başarmışlardır: 1919-1924 arasında Kürdistan Kralı Şeyh Mahmut Hafid liderliğindeki Güney Kürdistan Krallığı, İhsan Nuri Paşa önderliğindeki Xoybun Partisinin Kuzey Kürdistan'daki 1927-1930 isyanı sırasında oluşturmuş olduğu Kürt hükümeti ya da Kürdistan Başkanı Gazi Muhammet tarafından 1946'da Doğu Kürdistan'da kurulmuş olan Kürt Cumhuriyeti vs.

Bu devletler, krallıklar ve cumhuriyetler, hatalarına ve başarısızlıklarına karşın Kürdistan'ın özgürlük sever devrimcileri için birer ilham kaynağı olagelmışlerdir. Bununla birlikte, yarım yüzyıl önce kurulan ve Kürdistan'ın dört bir parçasında devletler ve hükümetler tarafından destekleniyormuş gibi görünen bir hızla yayılan Kürdistan Demokrat Partisi, Lenin'in şeyhlerin, mollaların, ağaların, aşiret reislerinin ve Kürt köy ve kasabalarının önemli kişiliklerinin zengin olmalarından başka bir neden olmaksızın reddeden Marksist teorilerini henüz başlangıç zamanlarında benimsemiş ve Marksist teoriye uygun olarak sadece yoksul oldukları için emekçilere ve proletaryaya bel bağlamıştı. Gerçekte ise o zamanlar Kürdistan'da Lenin'in söz ettiği anlamda burjuva da yoktu proletarya da yoktu ve bu nedenle de Kürt toplumunu baş aşağı çevirmek Şeyhlerin, Mollaların, Ağaların ve aşiret reislerinin Kürt devrimlerine öncülük etmeleri engellemek üzerine kurulu bir pozisyon yaratıyordu; çünkü bu gibi kimseler öncülüğündeki bütün devrimler ve isyanlar hep bir Kürt devleti kurmaya dönük oluyordu. Yine bu korkunç nedenden ötürü “eğer bir halkı ortadan kaldırmak istiyorsanız onların iyi insanlarını ve soylularını azaltın ya da en azından onları inkar edin ve bu kişileri bir toplumu ve onun tarihini inşa etme işinde hiçbir etkisi olmayan kimselere dönüştürün” diyen Micaville teorileri de uygulanıyordu. Böylelikle bir örnek olarak, KDP, kuruluşundan itibaren Kürdistan Kralı Şeyh Mahmut Hafid aleyhinde propagandalar ve yalanlar üreten ve Şeyhi, İngiliz Yüksek Komiseri ile el sıkışmayı reddeden bir reaksiyoner ve gerici olmakla –ki bu Kürt halkının kendi devletini ve diğer bu tür saçmalıkları kaybetmesinin temel nedenidir- itham eden bir kampanyayı başlattı. Hakikat bunun tam tersiydi; İngiliz uçaklarının bombardımanı altında Kürdistan Krallığını ilan etmiş olan Şeyh Mahmut Hafid'e karşı yalan propaganda yapmış olanlar, şimdi Amerikan ve İngiliz uçaklarının koruması altında

oldukları halde Güney Kürdistan'da hala şanlı Şeyh Mahmut'un yüz yıl önce yapmış olduğunu yapıp bir devlet ilan edemiyorlar; bu durumda asıl gerici kimdir?

İran Kürdistanı Demokratik Partisi'nin de Doğu Kürdistan'da devrim savaşına giriştiği sırada yaptığı ilk iş Kürdistan Cumhuriyeti'nin başkanı Gazi Muhammed'in tek oğlu olan Ali Gazi'yi tutuklamak ve Bağdat'taki hükümete teslim etmek olmuştur. Ayrıca Suriye ve Türkiye'de Kürdistan Demokrat Partisi, soyluluğun rolünü, fırsat yakalandığı zaman insanlara öncülük etmelerini daha önce yapmış oldukları gibi bir devlet kurmalarını engelleyecek bir biçimde zayıflattı. Böylelikle liderlik Şam, Bağdat, Ankara ve Tahran arasında yapılan ve bir Kürt devletine dair şansları geliştirmek isteyen devrim girişimlerini ya da ayaklanmaları ortadan kaldırmaya dönük planlar uyarınca KDP'nin ve KDP'ye bağlı diğer parti ya da organizasyonların elinde kalmış oluyordu. Bu durumla ilgili bir sürü örnek bulunmaktadır fakat ben yalnızca birkaç tanesinin sözünü edeceğim:

Kürdistan'ı işgal etmekte olan ülkelere karşı geliştirilen direnişler sırasında şu ya da bu işgalci devletle işbirliği yapmış olduğu için ve uyguladığı pratiklerden ötürü ve bu politika da Kürdistan'ı işgal etmekte olan ülkeleri memnun etmek üzere Kürt halkının pek çok siyasi ve askeri uzmanının ölümüne neden olduğu için, Kürdistan'ın özgürlük yanlısı insanları, pek çok defalar KDP'yi hain olarak nitelmişlerdir. KDP'nin düşünceleri ve organizasyonları Kürdistan'ın dört bir parçasına yayılmış olsalar da bunların her biri bir başka müttefike sahiptir, fakat bunlar gerçekte biçimsel değişikliklerdir ve öz aynı kalmaktadır; bu öz ise Kürdistan'ı işgal etmekte olan ülkelerin hepsiyle müttefik kalıp, her bir grubu bi başka gruba karşı desteklemek biçimindedir. KDP, Kürt halkına karşı hainlik eden işbirlikçileri, özellikle de Kürt ayaklanmaları sırasında işlemiş oldukları suçlardan ötürü cezalandırmamış, hatta bunlar için genel af çıkararak bunları Peşmergelerden bile daha iltimaslı yerlere taşımış, en yüksek mevkileri bunlara vermiş ve emekli maaşları bağlamıştır.

Ayrıca Kürt halkı için ne zaman bağımsızlık elde etmeye dönük bölgesel ya da uluslar arası bir fırsat doğduysa, KDP her seferinde diğer partilerle bir iç çatışma yaratmış ve fırsat kaçana kadar da ateşi kesmemiştir. Tıpkı altmışlı yıllarda Irak alabildiğine zayıfken ve ne kimyasal silahlara ne de sofistike silahlara sahipken fakat Kürt-Kürt çatışması da alabildiğine yoğunken Kürt isyanının, gerçekte isyanı yok etmek isteyen Mart 1970 Deklarasyonu ile kaderin bir kurbanı haline gelmesi sürecinde olduğu gibi. Ve direniş iç çatışmalar biçimindeki tuzak nedeniyle düştüğü zaman, iç çatışma artık gerekli değildi ve böylelikle de sona erdi. Diğer bir bağımsızlık fırsatı da 8 yıl süren İran-İrak savaşı sırasında doğdu ve yine iki işgalci ülkenin birbirleriyle savaşıyor olmalarını bir avantaja dönüştürmek yerine partiler bir başka Kürt-Kürt çatışmasına girdiler ve bu çatışmalar da İran-İrak savaşı sona

erene dek sona ermedi. Ancak bu savaş sona erdikten sonra Kürt partileri, başta yapmaları gereken şeyi sonda yaparak bir Kürdistan sınırını deklare ettiler.

1991 ayaklanması ve milyonlarca Kürt'ün Sykes-Picot sınırlarının ve hatta Kürdistan'ı işgal eden ülkelerin sınırlarının dışına çıkması da böylesi bir fırsattı. Kürtlere yönelik olarak eşi görülmemiş bir uluslar arası sempati oluşmuşken Kürt liderleri bir Kürt devletini ilan etmek yerine Bağdat'a gittiler ve Saddam Hüseyin'i, suçluyu öptüler ve böylelikle de uluslar arası sempati de birdenbire kesildi. Milyonlarca Kürt'ün göçü sırasında uluslar arası medya kuruluşlarının Kürt partilerinin temsilcileriyle yaptıkları röportajlar sırasında Kürt halkının ne istediğine dair sorularına şu yanıtı vereceklerdi: battaniye istiyoruz. Böylece bütün dünya Kürt trajedisini seyrederken onlar bizim battaniyelere ihtiyaç duyduğumuz izlenimini veriyorlardı. Gerçekte en fakir Kürt'ün evinde bile düzinelerce battaniye vardır ve maalesef trajedinin gerçekliği –meselenin Kürtlerin kendi devletlerini kurmalarının engellenmiş olması olduğunu, yoksa battaniye falan olmadığını– dünyadan gizlendi.

Hatta kimileri mücadeleyi, tıpkı Suriye'deki kimi Kürt partilerinin 2004 Mart ayaklanmasını kontrol altında tutma çabalarında olduğu gibi, düşürmek için uğraşmışlardır ve hala 2004 yükselişini Suriye tarafından önerilen terminolojiyle adlandıranlar; konuyu, hakikatten oldukça uzak bir biçimde kargaşalıklar, ayrılıkçılıklar vb. kavramlarla ele almaya çalışıyorlar bulunmaktadır.

16 yıldır sürmekte olan ve hala var olan büyük fırsata gelince, bu fırsatın harcanması için genelde olduğu gibi partiler ilkin bir Kürt-Kürt çatışması başlatmışlar, fakat Irak'taki ittifak güçlerinin baskısıyla ateşkes ilan etmişler sarı-yeşil bayraklar yerine Kürdistan bayrağını gönderlere çekmişlerdir. Ayrıca Hewler ve Süleymaniye'deki iki hükümetin birleştirilmesi yönünde de zorlanmışlardır. Bununla birlikte partiler hala iyi niyetli değillerdir ve Irak bayrağını Kürdistan bayrağının yanına yerleştirmiş durumdadırlar. Kürdistan bayrağı ile Kürdistan ulusal marşının Kürt toplumunda oldukça önemli bir yer edinmeye başladığını gören kimi partiler, bayrağın kutsal olduğunu, Süleymaniye'nin ya da Hewler'in değil bütün Kürdistan'ın bayrağı olduğunu, Kürdistan'ın bütün parçalarındaki devrim çabalarının sonucu olarak yükselmiş olduğunu, Kürt halkının bu bayrak uğruna dünya kadar kan dökmüş olduğunu unutarak, ou yine eski yerine yerleştirmeye çalışmaktadırlar.

Bugünlerde partiler arasında silahlı çatışmaların olmadığı doğrudur fakat gruplar arasında partizan propagandaları biçiminde hala iç gerilimler söz konusudur ve bunlar silahlı çatışmalardan daha tehlikelidir. En önemli bakanlıklar –Peşmerge Bakanlığı, İç İşleri Bakanlığı, Finans Bakanlığı- hala birleşebilmiş değillerdir ve Hewler ve Süleymaniye'de aynı isimleri taşıyan bakanlıklar mevcuttur. Bu durum iç çatışmalardan daha kötüdür, çünkü Kürt toplumunu bölmektedir. Sözgelimi

Süleymaniye'deki mobil sistem şebekesi bütün dünyayı kapsamakta fakat Hewler'i kapsamamaktadır ve karşı taraf için de durum bunun aynısıdır.

Bütün bunlara karşın KDP'yi ve diğer Kürt partilerini hainlikle suçlayamam, çünkü, dalga dalga gelen askeri seferlerde uğradıkları başarısızlıklardan ve Kürtleri ulusal bir amaç gütmekten alıkoyan Marksizmin uluslar arası ilkelerinin ya da İslamcı ideolojinin başarısızlıklarından sonra yarım yüzyıldan daha uzun süredir Kürt halkını bir devlet kurmak yönündeki yüksek amaçtan saptırmak için yapılmış olan planları sadakatle takip etmek biçimindeki görevlerini uyguluyorlar. Bu, Kürdistan'ın her bir parçasındaki Kürtlerin sadece kendi bölgelerinde hak talep etmeleri yönündeki KDP öğretilerinin de nedenidir. KDP'nin öğretileri aşağıdaki gibi sıralanabilir:

1. 40 milyondan fazla nüfusa sahip Kürt halkının güçlerini ve kapasitesini, tam da sömürgeci Sykes-Picot anlaşmasında planlandığı biçimiyle ve Kürdistan'ı işgal eden devletlerin istedikleri gibi gruplara ve kolektiflere bölmek.
2. Bu bölünmeyi kabullenmek ve bu temeller üzerinde hareket etmek, KDP'yi Kürdistan'ı işgal eden ülkelerden bir tanesinin uydusu olarak bölgesel politikalarda bir rol kapma mücadelesi veren bir hareket olmaya götürmektedir.
3. Hem bölgesel politikalarda hem de uluslar arası politikalarda nüfuz mücadeleleri ve grupların birbirlerine karşı ittifakları imparatorluklar zamanından beri var olmuştur ve görünen o ki bu sonsuza kadar da böyle sürecektir. KDP bunun farkındadır ve bu kirlenmişliğe partisi için maddi kazançlar elde etmek ve Kürt halkının dikkatini Kürdistan'ın özgürleştirilmesinden uzaklaştırmak için bulaşmaktadır. Öteki türlü bazıları Irak tarafında bazıları ise İran tarafında savaşırken ve bir süre sonra da aynı masa etrafında otururlarken nasıl olur da birbirlerini ihanetle suçlamaz, bu savaşlarda ölen binlerce Kürt'ün ölümünden sorumlu tutmazlar birbirlerini? Sorumluluk almıyorlar çünkü hepsi birbirinin aynısıdır ve bütün istedikleri İran'ın, Irak'ın ya da diğerlerinin bölgesel politikalarındaki kendi çıkarlarıdır.
4. Bölgesel politikalarda nüfuzu olan devletlerin Kürdistan'ı işgal eden devletler olmaları nedeniyle KDP, Kürdistan'ın özgürleştirilmesini bir yana bırakarak bu devletlerin bir uydusu olmaya çalışmaktadır. Kürt ve Kürdistan sözcüklerinin kullanılması ise Kürt halkının zayıflıklarından faydalanıp kandırmaktan ve böylelikle de Kürt halkının bölgesel politikalarda kendi amaçları ve çıkarları

doğrultusundaki büyük potansiyellerine dönük avantajları ele geçirmekten başka bir şey değildir.

5. Eğer birileri KDP'yi Kürdistan'ın bağımsızlığı konusunda zorlayacak olursa, KDP daha önceki onyıllarda yapmış olduğu gibi bunu reddedecektir; fakat bunu hain olduğu için değil, bölgesel politikalarda bir role sahip olmaya dönük ilkelerine sadık kalmak için yapacaktır. Bu bakımdan bana kırk yıl önce şunları söylemiş olan Ape Osman Sabri'yi hatırlıyorum: Kürt liderleri bir Kürt devleti istemiyorlar, bu ancak bir süper gücün gelip de kafalarına sopayla vurup Kürt devletini ilan etmelerini söylediği zaman olabilecek bir şey.

Bugün, sınırları içerisinde yaşayan Kürt halkının haklarını sınırlayan Suriye, Irak, İran ve Türkiye'ye yönelik olarak yarım yüzyıllık sadakatten sonra görülmelidir ki bu sadakat, gerçekte Kürtlerin kendi birliklerini oluşturmalarının önüne geçmek amacıyla olan ülkelerin ilkesel talepleridir. Yıllar süren bu tavizlerden sonra bugün, Arap medyasında Kürt halkına saldıranların daha önce olduklarından çok daha fazla olduklarını ve Kürtlerin de şimdi sahip oldukları güce ve desteğe rağmen Irak'a bağlı olmaktan keyif aldıklarını görebiliyorum. Bununla birlikte bu durum ittifak kuvvetlerinin Irak'taki varlığına bağlıdır ve eğer bu kuvvetler ayrılırlarsa Kürtlerin durumu sıfır seviyesine gerileyecek ya da daha da kötü olacaktır. İttifak güçlerinin Irak'taki varlığı önümüzdeki yıl yapılacak olan Amerikan seçimlerine bağlıdır ve bunun ardından Kürtler için 1975'tekinden çok daha kötü yeni bir erime süreci başlayacaktır. Bunu söylüyorum çünkü böylesi bir yıkımın söz konusu olduğundan Amerikan seçimleri olmaksızın bile eminim; çünkü Güney Kürdistan'daki gibi bir yapı işbirlikçilere, Saddam Hüseyin'in eski ajanlarına ve Kürt halkının Küba'ya yahut Bağdat'a bağlı olmasını zerre kadar umursamayan enternasyonalistlere dayalı olduğu sürece kendisini korumayı beceremeyecektir. Kürdistan hükümeti için en iyisi bu olabilir, çünkü ulusal eğitim ve Kürt ulusal güvenliği konuları ne okul müfredatında yer alıyor ne de medyada, fakat öte yandan aşağıdaki örneklerde de görüleceği gibi arabayı atın önüne koşan Kürt TV istasyonları bulunmaktadır:

1. Kürt televizyonlarında vaktin % 80'i danslar, şarkılar ve müzikle harcanırken kalan vakit de bu partinin övülmesine ayrılıyor. Sanki Kürt halkının bütün sorunları çözülmüş de bize dans etmekten başka yapacak bir şey kalmamış!
2. Bu televizyonlar bize Amerika'nın bile iç savaşlardan ötürü yıprandığı zamanlar olduğunu söyleyerek Kürt-Kürt çatışmasını şu ya da bu

biçimde haklı çıkarmaya çalışan Kürt entelektüellerini defalarca ekran karşısına çıkarmaktadırlar.

3. Hatta kimileri Amerika'nın Vietnam'ı kimyasal silahlarla bombalamış olduğunu ileri sürerek Halepçe trajedisini ve Halepçe'nin kimyasal silahlarla bobalanmasını önemsizleştirmeye ve hatta haklı çıkarmaya dönük sözler sarfetmişlerdir.
4. Diğerleri ise Kürdistan'ın bağımsızlığı ile ilgili olarak pek nadiren konuşmakta, onu da ironiyle ve acı bir alayla yapmaktadır. Hatta bazen ciddi bir Kürt düşünür bağımsızlık ve Kürt halkının hakları doğrultusunda konuşsa bile, bir saat konuştuğundan sonra "Fakat" demektedir ve bundan sonraki bir saat boyunca da koşulların uygun olmayışı, bu talebin ne biçimde gerçekçi olmadığı vs. argümanlardan söz etmektedir ki bu argümanlar bütünüyle Kürdistan'ı işgal eden devletlerin argümanlarıdır. En iyi ihtimalle bağımsız Kürdistan'ın her Kürt'ün rüyası olduğunu fakat sadece bir tek kişinin rüyası olmadığını söyleyecektir. Bu, KDP'nin bir Kürt devleti özlemi içinde olan herkesi izole ve tasfiye etmeye dönük çalışmalarının da nedenidir.

Son olarak, KDP'nin kuruluşları, bir başka kuşun yürüme tarzını taklit etmeye çalışan fakat bunu başaramadığı gibi kendi özgün yürüme tarzını da unutan kuşlara benzemektedir. KDP'nin fikirleri ve örgütlenmeleri bölgesel politikalarda bir rol edinmek üzerine kurulu olduğu halde yarım yüzyıllık bu eğilime karşın Suriye'nin, İran'ın, İrak'ın ve Türkiye'nin yedek kulübelerinde bile kendisine yer bulabilmiş değildir; hatta bu rejimlerle karşıt olan güçler arasında bile bir yeri yoktur. Demokratik ülkelerde hükümetin bir politikası başarısızlığa uğradığı zaman o hükümet görevden çekilmektedir. Fakat bölgesel devletler ve halklar sözkonusu olduğunda KDP'nin fikir ve örgütlenmelerinin bir Kürt devleti kurmaya ya da bölgesel devletlerden ayrılmaya dönük girişimleri içermeyen, hatta Kürdistan'ı işgal eden bu devletlere bütünüyle sadık olduğunu beyan eden vaatler ve sözlerle dolu yarım yüzyıl geride kalmıştır ve milyonlarca Kürt'ün bu rejimler eliyle şehit edilmiş ve herhangi bir yargılama gerçekleşmemiş olmasına karşın herhangi bir reaksiyon göremiyoruz. Eğer KDP görevden çekilir KDP'nin bölgedeki devletlere sadık olduğu yönündeki ve başarısızlığa uğramış öğretileri geride bırakılırsa, bu, Kürdistan'ın özgürleştirilmesi ve bir Kürt devletinin kurulması mücadelesinde önemli bir dönüm noktası olurdu. General Mustafa Barzani'nin, Dr. Abdurrahman Qasımlo'nun, PKK'nin ve diğerlerinin güçlerini birleştirdiklerini bir an gözlerinizin önüne getirin... Bir Kürt devletinin kurulmasını engelleyebilecek herhangi bir güç kalır mı dünyada? Kürdistan'ın özgürlüğünü arzulayanlardan bir tanesiyim ben; bağımsız bir Kürt devleti talep eden bir parti olan KAJYK partisinin bir üyesiyken

Eylül Devriminde yer aldım. General Mustafa Barzani'yi ömrünün son yıllarında gören ilk Batı Kürdistanlı bendim ve yetmişlerde birkaç kere gördüğüm Barzani'yi otonomi dolayısıyla tebrik etmişim. Diğer Kürt liderlerini, özellikle de milliyetçi eğilimlerinden ötürü ayrıca ilişki geliştirmiş olduğum şehit İdris Barzani'yi de tebrik etmişim. Aynı zamanda Mayıs Devriminde de yer aldım ve 1982-1984 arasında Kandil Dağlarında Peşmerge güçlerinin siyasi ve askeri alan komutanlarından bir tanesi olduğum sıralarda Pasok Partisinin temsilcilerinden biri olarak Cephe liderliği içerisinde de bulundum. Güney Kürdistan Federal bir statü elde ettiği zaman, hala bir Kürt devletine inanıyor olmama karşın ilk kutlayanlardan bir tanesi ben oldum. Kürdistan'ı işgal eden ülkelerin sınırları içerisinde elde edilmiş otonomilerin, federalizmin ya da başka hakların eninde sonunda başarısızlıkla sonuçlanacağına ve bu türdeki çözümlerin, başarı için her iki tarafın da onayını gerektiren evlilik sözleşmeleri gibi oldukları ve Irak'taki otonominin hem Araplar hem de Kürtler tarafından onaylanması gerektiği için hiçbir sonuca götürmeyeceklerine adım gibi inandığım halde, Kürt halkının federalizm ya da otonomi gibi haklar elde etmesine de karşı değilim. Bununla birlikte, Kürt insanları federalizmi onaylamış oldukları halde, buna tek bir Iraklı'nın gerçekten inandığını düşünmüyorum; bunun anlamı, Bağdat ve Hewler'de iki ayrı hükümete ve iki ayrı orduya sahip olmaktır. Kabul edilme aşamasına gelebilmek için daha çok kan dökülecektir; bu durumda, benim savaş ve kavgaları tutuşturmak yerine bina duvarlarıyla kalmamın nedeni de budur, çünkü ben insanların mutluluğu için var olan (dünyevi ve göksel) yasalara inanırım. Bir Kürt insanının ya da herhangi bir insanın devletlerden ve onların sınırlarından daha önemli olduğuna inanırım. Bu bakımdan İmam Şafi (Allah ondan razı olsun) şöyle demiştir: Senin fikrin yanlış, ama belki de doğrudur; benim fikrim doğru ama belki de yanlıştır. Ve ben kalbimin en derin noktasına kadar, KDP'nin tuttuğu yolun Kürt halkını özgürlüğüne ve güvenliğine, Kürdistan'ı ise bağımsızlığına götürecektir yol olmasını diliyorum; çünkü bu benim ve KDP'nin üyeleri de içinde olmak üzere 40 milyon Kürt'ün talebidir.

Dr. Jawad Mella

Kürt Ulusal Kongresi Başkanı

Londra, 20-11-2007